

foreløbig at henstille dette Spørgsmaal og vente, til man kommer saa vidt, at man faar vedtaget en Lov om Tilsyn med usødygtige Skibe i Almindelighed, noget, der rimeligvis vil ske, naar man internationalt bliver enig om at bestemme en Ladelinie. Bestræbelsen for at opnaa Enighed herom staaer i Forbindelse med den gamle Plimsollske Bevægelse mod de saakaldte „farende Ligkister“. Altsaa, Kommissionen har ikke dristet sig til at foreslaa en fast, permanent Afdeling til Udøvelsen af Tilsynet i det væsentlige, men er bleven staaende ved den Ordning, der findes i den nuværende Lov, ifølge hvilken der udnævnes Tilsynsmænd og, naar der gøres Indsigelse imod deres Afgørelser, Overtilsynsmænd, hvilke blive honorerede efter lovbestemte Takster for hver Undersøgelse, der finder Sted. Med Hensyn til disse Synsmænds Udnævnelse er der en Forskel mellem det foreliggende Lovforslag og det af Kommissionen foreslaaede, idet Kommissionen, som anført, foreslog i de store Træk at holde sig til den tidligere Udnævnelsesmaade, dog med den Modifikation, at Ministeren skulde have den afgørende Stemme. I det foreliggende Lovforslag er Mellemløbet derimod strøget, og der bestemmes, at udelukkende Ministeren skal have Udnævnelsesret. Her er altsaa et Spørgsmaal, som kan give Anledning til Meningsforskel, idet det her foreslaaede indeholder en større Afgivelse fra det bestaaende end Kommissionens Forslag. Med Hensyn til Tilsynsmændenes Diæter er der ogsaa en Afgivelse fra det bestaaende, som jeg dog tror noget beror paa en Misforstaaelse. Efter Forslaget ville Overtilsynsmændene hver for sig faa *samme* Diæter som Tilsynsmændene. Kommissionen foreslog derimod, at de *tilsammen* skulde have 3 Gange saa høje Diæter som Synsmændene. Da de ere dobbelt saa mange, blev Resultatet, at hver enkelt personlig fik $1\frac{1}{2}$ Gang saa meget som hver enkelt Synsmand. Naar der i Kommissionsbetænkningen er nævnt det tredobbelte, er det altsaa, fordi de ere dobbelt saa mange, men der er vist heller ikke nogen Tvivl om, at dette er retfærdigt, idet der selvfølgelig stilles større Fordringer til Overtilsynsmændene end til Synsmændene, og deres Tid jo ogsaa er kostbarere. — Der er endnu en tredje Uoverensstemmelse, som jeg for Resten ganske kan tiltræde, mellem Kommissionens Forslag og det foreliggende Forslag. Kommissionen foreslaar Oprettelsen af et Prøvekammer, hvorved forstaaes en Anstalt, hvor

nautiske Instrumenter skulle undersøges, særlig de saakaldte Positionslanternes, hvis officielle Navn er Skibslysene, Sørene, Vinkelmaalingsinstrumenterne, kort sagt alle disse Instrumenter, som have saa stor Betydning for Navigationen og for Skibsfartens Sikkerhed. — Der har været og er imidlertid et saadant Prøvekammer paa Orlogsværftet, hvortil alle have Adgang, og det ligger altsaa meget nær at benytte Orlogsværftets Prøvekammer, hvilket kun vil udkræve, at der bliver fast ansat en Mand, som forestaar det, idet den, som nu fungerer, er en farende Søofficer, som ikke kan være i Kammeret til enhver Tid paa Aaret. Dette Forslag kan jeg altsaa fuldt ud tiltræde.

Naar man gennemser Lovforslaget, vil man snart komme til Erkendelse af, at det indeholder en saadan Mængde Detailspørgsmaal af teknisk Natur, at jeg betragter det næsten som ørkesløst at gøre dem til Genstand for en indgaaende Omtale her i Salen. Lovforslaget, som det foreligger, tiltaler mig personligt i høj Grad. Der er enkelte Ting, som jeg kunde ønske rettede, der er andre Ting, som andre kunde ønske ændrede, men sligt overvejer man jo bedst i en mindre Kreds. Jeg skal dog endnu tillade mig at gøre opmærksom paa et enkelt Punkt. Kommissionen har udarbejdet sit Forslag med stor Omsigt og stor Dygtighed i Løbet af forholdsvis meget kort Tid, idet den begyndte sit Arbejde i Januar 1898 og endte det i Slutningen af samme Aar. Den stillede sit Forslag — hvad der staaer i Betænkningens Motiver — i nær Overensstemmelse med de Regler, som gælde for Lloyds og Bureau Veritas, to af de største Registreringsselskaber. Kommissionen har ogsaa lagt Vægt paa at naa til Overensstemmelse med de nugældende Love i Norge, Tyskland og England. Der skulde altsaa synes at være stræbt hen til at bringe alt i saa nøje Overensstemmelse med, hvad der gælder i andre Lande, som muligt. Der er imidlertid en Ting, som har slaet andre og mig ogsaa. Der findes ikke et Ord om Ankerkæder. Enhver ved, at naar et Skib ankrer op ved en udsat Kyst, og Ankeret ikke holder fast i Bunden eller Kæden springer, og Skibet ikke straks har Dampen oppe, er det udsat for Forlis. Jeg kan ikke tro andet, end at en Bestemmelse herom findes i Lloyds Registre. Endvidere er der med Hensyn til de vandtætte Skodder et Spørgsmaal, som ogsaa har temmelig stor Betydning. Der staaer, at i visse Tilfælde skal et Skod